

דף מו.

עין משפט ג.

יו"ד סימן קמה סעיף א

עיינ לעיל דף מה. עין משפט א.ב.

עין משפט ד.

יו"ד סימן קלט סעיף א

א. דבר שהוא אליל אסור בהנאה ^ז היא ותשמישיה ונויה ותקרובתה בין אם היא של עכו"ם בין של ישראל אלא דבשל עכו"ם אסורה מיד ^ק ושל ישראל אינה אסורה עד שתיעבד ^ר.

ב. תשמישיה ונויה בין של עכו"ם בין של ישראל אינם אסורים ^ש עד שישתמשו בהם.

ותקרובתה משהביאנה לפני הע"ז ועשה ממנו תקרובת נאסר.

ז. ממשנה ע"ז דף מ' וכרבה בדף מ"א, וכחכמים. וכיון דבסתמא בכפרים לשם ע"ז עושים ולא לשם נוי ובספק ג"כ אסורים עד שיתברר שזה לשם נוי ואז מותר, אבל בכרכים סתמן לשם נוי ומספק מותרים עד שנדע שנעשו לשם ע"ז. ש"ך ס"ק א'. וכן דעת הפרישה ודלא כהב"ח.

ק. היינו עיר ולא דוקא מדינה, ובזמנינו הכל לפי הענין. ש"ך ס"ק ג'.

ר. פי' כדן צלם שיש בו הוכחה שנעשה לשם ע"ז ואסור בלא ביטול. ש"ך ס"ק ה'. וכתב בבן איש חי בפ' מסעי שנה שניה סעיף ב' דצורת שתי וערב שמעמידים בכנסיה שלהם בפניה דינה כע"ז ממש שהרי מכבדין אותה, וכן כל שתי וערב שמניחים בכל מקום אם מכבדין אותם שמוציאים הכובע ומשתחוה לה דינה כע"ז ממש, אבל צורת השתי וערב שתולין על צוארם וכיוצא אלו נעשים רק לזכרון ולא נקראו צלם ואין להם דין ע"ז ממש מ"מ צורת השתי וערב שתולין הכומרין עצמם על בגדיהם או צואריהם יש להחמיר בהם ורק באנשים דעלמא הם לזכרון. בן איש חי שם בסעיף ד', מח"א כלל פ"ה סעיף א'. ועיינ חכמת אדם כלל פ"ז סעיף א', ועוד כתב שם בסעיף ג' הבן איש חי שצורות שתי וערב שעושים היום על הכלים אין עושין אותם אלא לנוי בזה"ז ואין משתחוין להם וע"כ מותרים בהנאה, אבל אסור לישראל להשהותן אצלו אם הם צורות בולטים, וכמו שכתב הש"ך בס"ק י'. ועיינ בח"א כלל פ"א סעיף ב'.

ש. והיינו בלא ידוע שלא השתחוה לו דאם לא כן לא גרע ממצא כלים שעליהם צורת ע"ז דהכלים אסורים אם הם כלים מכובדים דחיישינן שמא נעבדו הכלים כמו בסעיף ג'. וכתב הרשב"א דבזה"ז שחוקקין חקק בכלים ומציירין בהם צורות ודמות ע"ז אף המוצא אותם הכלים אסורים ע"כ, וכתב הר"ן דצ"ע דאפשר שאין עובדים היום לצורות הללו אלא עושים אותם לזכר בעלמא, והביאו בש"ך בס"ק ו', וכך כתב רי"ו דאפשר דלא עושים אותם היום אלא לנוי ומותרים בהנאה כולם ורק שאסור להשהותן משום חשד אם הם בולטים וראוי להחמיר בספק איסור תורה, אבל בצורה עצמה לבדה אפשר כיון שדרך שמשתחוה לה לכו"ע אסור. ש"ך שם.

הגה: ישראל שזקף לבנה כדי לעובדה והעכו"ם השתחוה לה נאסרה אותה לבנה ת.

ת. ואע"ג דקימ"ל דע"ז שנשתברה מאליה אסורה כדלקמן בסי' קמ"ו סעיף י"א, מ"מ כאן לא חיישינן שנשברה מאליה דהעכו"ם שומר אותה וע"כ בסתמא שבר אותה. ש"ך ס"ק ד'.